

ธ. ๑๐๕

คำ แลงการณ์ปิดคดี

คดีดำที่ ๔๐ ก. / ๒๕๕๗

คดีแดงที่

ศาล ทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗)
วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

นายสิริภพ

จำเลย

ข้าพเจ้า นายอานนท์ นามาทนายความจำเลย

อายุ - ปี ตั้งบ้านเรือนอยู่เลขที่ - ตรอกหรือซอย -

ถนน - ตำบล/แขวง -

อำเภอ/เขต - จังหวัด -

ขอทำคำ แลงการณ์ปิดคดี ยื่นต่อศาลดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยเป็นบุคคลพลเรือนได้กระทำความผิดตามประกาศคณะรักษา

ความสงบแห่งชาติ อันเป็นความผิดที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติประกาศให้คดีอยู่ในอำนาจการพิจารณา

พิพากษาของศาลทหารตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๗ / ๒๕๕๗ เรื่อง ความผิดที่อยู่ใน

อำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทหาร ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคมพ.ศ. ๒๕๕๗ โดยเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม

๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ออกประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ๔๑ / ๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๖

พฤษภาคม ๒๕๕๗ เรื่องกำหนดให้การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเรียกบุคคลมารายงานตัวเป็นความผิดและ

กำหนดให้บุคคลผู้ฝ่าฝืนไม่มารายงานตัวตามคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติต้องระวางโทษทางอาญา

ทั้งนี้คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ ในคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๔๔/๒๕๕๗ สั่งให้จำเลยซึ่งเป็นบุคคลที่มีรายชื่อตามคำสั่งดังกล่าวในอันดับที่ ๒๒ เข้ามารายงานตัว ณ ห้องจามจุรี สโมสรทหารบก เทเวศร์ ในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๐.๐๐ น. ถึง ๑๒.๐๐ น. จำเลยได้ทราบประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ๔๑/๒๕๕๗ และคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๗ แล้ว จำเลยไม่ได้มารายงานตัวตามประกาศดังกล่าวภายในระยะเวลาที่กำหนด อันเป็นระยะเวลาที่อยู่ในระหว่างการประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร จำเลยซึ่งเป็นบุคคลผู้มีรายชื่อให้มารายงานตัวไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่เข้ารายงานตัวต่อคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ณ ห้องจามจุรี สโมสรทหารบก เทเวศร์ ในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๐.๐๐ น. ถึง ๑๒.๐๐ น. อันเป็นความผิดตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๔๑/๒๕๕๗ เหตุเกิดที่แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อันเป็นเขตที่อยู่ในอำนาจประกาศใช้กฎอัยการศึก

ระหว่างพิจารณาจำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลทหารกรุงเทพส่งสำนวนให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะใช้วินิจฉัยคดีขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ต่อมาศาลทหารได้มีคำวินิจฉัยว่าศาลทหารไม่มีอำนาจในการส่งคำร้องดังกล่าวไปที่ศาลรัฐธรรมนูญเนื่องจากไม่ได้มีบทกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้ ให้ยกคำร้อง

ศาลทหารได้ดำเนินการสืบพยานโจทก์และจำเลยเสร็จสิ้น นัดฟังคำพิพากษาวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ข้อ ๒. จำเลยขอแถลงการณ์ปิดคดีในประเด็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังจะกล่าวต่อไปนี้

๒.๑ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในคดีนี้ กล่าวคือ ตามคำฟ้องโจทก์ที่บรรยายฟ้องว่า เหตุคดีนี้เกิดที่แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร และพยานโจทก์ต่างเบิกความสอดคล้องตอกันว่า คำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๔๔/๒๕๕๗ ที่สั่งให้จำเลยมารายงานตัวได้กำหนดให้จำเลยมา

รายงานตัวกับคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ ห้องจามจุรี สโมสรกองทัพก เทเวศน์ ซึ่งอยู่ในอำนาจการสอบสวนของสถานีตำรวจนครบาลดุสิต แต่ข้อเท็จจริงในคดีนี้กลับปรากฏว่า ผู้กล่าวหาไม่ได้กล่าวโทษจำเลย ณ ห้องที่ที่ความผิดเกิด แต่กลับกล่าวโทษที่กองบังคับการปราบปราม และต่อมาพนักงานสอบสวนกองบังคับการปราบปรามได้ทำการสอบสวนและส่งสำนวนการสอบสวนให้อัยการศาลทหารยื่นฟ้อง ซึ่งการยื่นฟ้องนั้นจะต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒๐ ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีใดต่อศาลโดยไม่ได้ทำการสอบสวนในความผิดคดีนั้นก่อน” และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒๑ ซึ่งบัญญัติในวรรคหนึ่งว่า “พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวน ในคดีอาญาทั้งปวง”

คดีนี้ได้ความจากพยานโจทก์ว่ามูลคดีเกิดขึ้นที่ห้องที่สถานีตำรวจนครบาลดุสิต แต่ผู้กล่าวหา กับไปแจ้งความไว้กับพนักงานสอบสวนกองบังคับการปราบปราม และจากคำเบิกความของพนักงานสอบสวนที่เข้าเบิกความต่อศาลก็ไม่ปรากฏว่าคดีนี้ได้เกิดขึ้นในห้องที่หรือในอำนาจการสอบสวนของกองบังคับการปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ อันเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจสอบสวน หรือปรากฏข้อเท็จจริงว่าพนักงานสอบสวนรับราชการอยู่ในขณะเกิดเหตุซึ่งจะทำให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจในการสอบสวนคดีนี้ได้ทั้งเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติพ.ศ. ๒๕๔๗ ลักษณะที่ ๒ เรื่องการจัดระเบียบราชการในสำนักงานตำรวจแห่งชาติในมาตรา ๑๐ ได้บัญญัติไว้ว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติแบ่งส่วนราชการดังนี้ (๑) สำนักงานผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (๒) กองบัญชาการ และในวรรคสองของมาตราดังกล่าวได้บัญญัติไว้ว่าการแบ่งส่วนราชการตาม (๑) เป็นกองบัญชาการ หรือจัดตั้งกองบัญชาการตาม (๒) ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาและการแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการหรือส่วนราชการอื่นให้ออกเป็นกฎกระทรวง และให้กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ในพระราชกฤษฎีกาหรือกฎกระทรวงนั้นแล้วแต่กรณี แสดงว่าการแบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นกองบังคับการจะต้องออกเป็นกฎกระทรวงและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของกองบังคับการปราบปรามจะต้องกำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับเดียวกัน การออกกฎกระทรวงกำหนด

อำนาจหน้าที่ของกองบังคับการถือเป็นข้อบังคับซึ่งระบุอำนาจหน้าที่ของตำรวจภายในกองบังคับการตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖ เมื่อไม่ปรากฏจากคำเบิกความของพนักงานสอบสวน และไม่ปรากฏจากทางนำสืบของโจทก์โดยมีฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการในสำนักงานตำรวจแห่งชาติมาแสดงเป็นพยานหลักฐานเพื่อให้รับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการปราบปรามและกองดังกล่าวได้ให้อำนาจหน้าที่กองบังคับการปราบปรามไว้ว่าความผิดในข้อหาตามฟ้องซึ่งเกิดในท้องที่ สโมสรทหารบก เทเวศร์ นั้นอยู่ในอำนาจการสอบสวนของกองบังคับการปราบปราม ที่โจทก์นำสืบมาจึงฟังไม่ได้ว่ากองบังคับการปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนคดีอาญาที่เกิดขึ้นในท้องที่ดังกล่าวและฟังไม่ได้อีกว่าพนักงานสอบสวนมีอำนาจหน้าที่สอบสวนในคดีนั้นเช่นกัน ทั้งยังไม่ปรากฏเหตุหรือข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่าคดีดังกล่าวเป็นคดีพิเศษซึ่งอยู่ในอำนาจการสอบสวนของกองบังคับการปราบปราม กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าการสอบสวนความผิดในคดีนี้ซึ่งสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนกองบังคับการปราบปรามเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น เมื่อพนักงานสอบสวนที่ทำการสอบสวนไม่มีอำนาจในการสอบสวน จึงถือเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงหาอำนาจยื่นฟ้องจำเลยในคดีนี้ไม่ เทียบคำพิพากษาคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๓๖๓/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๔/๒๕๕๙ ของศาลแขวงปทุมวัน เอกสารท้ายคำแถลงการณ์ปิดคดีที่แนบมาด้วยแล้ว

๒.๒ บทบัญญัติตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ ขัดกับ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมาย จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights) หรือ ICCPR เป็นสนธิสัญญาพหุภาคี ซึ่งสมาชิกใหญ่แห่งสหประชาชาติได้ให้การรับรองเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ และมีผลใช้บังคับเมื่อ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ สนธิสัญญานี้ให้คำมั่นสัญญาว่าภาคีจะเคารพสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของบุคคล ซึ่งรวมถึงสิทธิในชีวิต เสรีภาพในศาสนา เสรีภาพในการพูด เสรีภาพในการรวมตัว สิทธิเลือกตั้ง และสิทธิในการได้รับการพิจารณาความอย่างยุติธรรม จนถึงเดือน

ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ กติการะหว่างประเทศนี้มีประเทศลงนาม ๗๒ แห่งและภาคี ๑๖๕ แห่ง ซึ่ง ICCPR เป็นส่วนหนึ่งของ "International Bill of Human Rights" ร่วมกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน(Universal Declaration of Human Rights หรือ UDHR) และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights หรือ ICESCR) อันเป็นกฎหมายซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของพลเมืองในรัฐซึ่งเป็นภาคี ซึ่ง กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองนี้ถูกติดตามตรวจสอบโดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน(Human Rights Committee) (หน่วยงานต่างหากจากคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (United Nations Human Rights Council) ซึ่งได้ตั้งขึ้นมาแทนที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (United Nations Commission on Human Rights) ภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติใน พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งตั้งขึ้นอย่างถาวร เพื่อพิจารณารายงานตามกำหนดเวลา ที่ส่งเข้ามาโดยรัฐสมาชิกตามข้อตกลงในสนธิสัญญา สมาชิกของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนนั้นจะคัดเลือกโดยรัฐสมาชิก แต่ไม่ได้เป็นตัวแทนของรัฐใด ๆ ทั้งนี้ ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีของสนธิสัญญานี้โดยการภาคยานุวัติเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีผลบังคับใช้กับไทยเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๐ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๔ (๑) บัญญัติว่า

“ บุคคลทุกคนย่อมเสมอภาคในการพิจารณาของศาลและตุลาการ ในการพิจารณาคดีอาญาอันบุคคลต้องหาว่ากระทำหรือการพิจารณาข้อพิพาททางสิทธิและหน้าที่ของตน ทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรมและเปิดเผยในศาลที่มีอำนาจมีอิสระและเป็นกลาง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย หนังสือพิมพ์หรือสาธารณชนอาจถูกห้าม รับฟังการพิจารณาคดีทั้งหมด หรือบางส่วนได้ก็ด้วยเหตุผลทางศีลธรรม ความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติในสังคมประชาธิปไตย หรือด้วยเหตุผลด้านความเป็นอยู่ ส่วนตัวของคู่กรณีหรือในกรณีศาลเห็นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งว่าเป็นพฤติกรรมการณ์พิเศษ ซึ่งการเป็นข่าวอาจทำให้กระทบต่อความยุติธรรม แต่คำพิพากษาในคดีอาญา หรือข้อพิพาททางแพ่งย่อมเป็นที่เปิดเผย เว้นแต่จำเป็นเพื่อ

ผลประโยชน์ของเด็กและเยาวชน หรือเป็นกระบวนการพิจารณาคดีเกี่ยวกับ ข้อพิพาทเรื่องทรัพย์สินของคู่สมรส หรือการเป็นผู้ปกครองเด็ก” และ ข้อ ๑๔(๕) บัญญัติว่า

“ บุคคลทุกคนที่ถูกลงโทษในความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิที่จะอุทธรณ์การลงโทษ และคำพิพากษาต่อศาลสูงให้พิจารณาทบทวนอีกครั้งตามกฎหมาย ”

บทบัญญัติข้อ ๑๕ (๑) และ (๕) ที่กำหนดให้บุคคลมีสิทธิได้รับพิจารณาคดีด้วยความเป็นธรรม และโดยคณะตุลาการซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายที่มีอำนาจ **มีความเป็นอิสระและเป็นกลาง รวมถึงรับรองว่าบุคคลที่ต้องคำพิพากษาลงโทษในความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิที่จะให้คณะตุลาการระดับเหนือขึ้นไปพิจารณาทบทวนคำพิพากษา** ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง อันเป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ภาคยานุวัติเข้าเป็นภาคีโดยไม่ได้ตั้งข้อสงวน บทบัญญัติดังกล่าว ย่อมถูกบังคับกับประเทศไทยนับแต่วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา และถูกรองรับตามบทบัญญัติมาตรา ๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.๒๕๕๗

เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ซึ่งประกอบไปด้วยคณะทหารและตำรวจ ได้กระทำการเข้ายึดอำนาจล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยและยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยสถาปนาการปกครองระบอบเผด็จการทหาร ภายหลังการเข้ายึดอำนาจ คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ใช้อำนาจเผด็จการออกประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ กำหนดให้บรรดาคดีความผิดที่ได้ระบุไว้ในประกาศอยู่ในเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทหาร

จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ ซึ่งได้ประกาศให้บุคคลที่กระทำความผิดอาญาตามที่ได้ระบุไว้ในประกาศอยู่ในเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลทหาร กระทบต่อสิทธิเสรีภาพในกระบวนการยุติธรรมที่รับรองให้บุคคลมีสิทธิได้รับการพิจารณาจากคณะ

ตุลาการที่มีความเป็นอิสระ เป็นกลาง และมีสิทธิที่จะได้รับการทบทวนการลงโทษและคำพิพากษาโดยคณะตุลาการระดับเหนือขึ้นไป และหลักการที่ไม่นำพลเรือนขึ้นศาลทหาร เป็นหลักการทั่วไปที่รับรองคุ้มครองพลเรือนมิให้ต้องถูกดำเนินคดีในศาลอื่นนอกจากศาลยุติธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่พลเรือนมีความขัดแย้งกับองค์กรทหารโดยตรง ย่อมเสี่ยงไม่ได้ที่จะถูกตั้งคำถามถึงมีส่วนได้เสียขององค์กรตุลาการศาลทหาร ซึ่งเป็นผู้โต้แย้งข้อกล่าวหาของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเป็นรองหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในระดับกระทรวง เมื่อประกาศที่ให้คดีความผิดของพลเรือนต้องขึ้นศาลทหาร ได้ละเมิดสิทธิของจำเลยในการจะได้รับการพิจารณาคดีจากศาลยุติธรรมซึ่งเป็นศาลของพลเรือน ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ จึงขัดแย้งต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.๒๕๕๗ ประกอบกับบทกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๔ (๑) และ (๕) อันเป็นผลทำให้ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ หากอาจใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ไม่ ศาลทหารกรุงเทพจึงไม่มีอำนาจพิจารณาคดีนี้

๒.๓ บทบัญญัติตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ ฉบับที่ ๔๑/๒๕๕๗ และคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๔๔/๒๕๕๗ มีการตราขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขัดกับหลักนิติรัฐและขัดกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมาย จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า “อำนาจอธิปไตย” เป็นของปวงชนชาวไทยและอำนาจตุลาการก็เป็นหนึ่งในอำนาจอธิปไตยซึ่งเป็นของประชาชน การพิจารณาพิพากษาคดีจึงต้องใช้อำนาจดังกล่าวเพื่อประโยชน์ของประชาชนอย่างสร้างสรรค์ในการวินิจฉัยอรรถคดี เพื่อให้มีผลในทางที่ขยายขอบเขตการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน มีผลเป็นการพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตยตลอดจนธำรงไว้ซึ่งหลักนิติรัฐ อันหมายถึงการปกครองโดยกฎหมาย และกฎหมายที่นำมาใช้นั้นจะต้องมาจากประชาชนไม่ใช่มาจากบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มคนใดกลุ่มคนหนึ่ง

“หลักนิติรัฐ” นั้นมีหลักการสำคัญ ๓ คือ

๑) บรรดาการกระทำทั้งหลายขององค์กรของรัฐฝ่ายบริหารจะต้องชอบด้วยกฎหมายที่ตราขึ้น โดยองค์กรของรัฐฝ่ายนิติบัญญัติ กล่าวคือ องค์กรของรัฐฝ่ายบริหารจะมีอำนาจสั่งการให้ราษฎรกระทำการ หรือละเว้นไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ต่อเมื่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้อำนาจไว้อย่างชัดแจ้งและ จะต้องใช้อำนาจนั้นภายในกรอบที่กฎหมายกำหนดไว้

๒) บรรดากฎหมายทั้งหลายที่องค์กรของรัฐ ฝ่ายนิติบัญญัติได้ตราขึ้นจะต้องชอบด้วย รัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายที่ให้อำนาจแก่องค์กรของรัฐฝ่ายบริหารล่วงล้ำเข้าไปในแดนแห่งสิทธิ และเสรีภาพของราษฎรนั้นจะต้องมีข้อความระบุไว้อย่างชัดเจนพอสมควรว่าให้องค์กรของรัฐฝ่ายบริหาร องค์กรใดมีอำนาจล่วงล้ำเข้าไปในแดนแห่งสิทธิเสรีภาพของราษฎรได้ในกรณีใดและภายในขอบเขตอย่างไร และกฎหมายดังกล่าวจะต้องไม่ให้อำนาจแก่องค์กรของรัฐฝ่ายบริหารล่วงล้ำเข้าไปในแดนแห่งสิทธิเสรีภาพ ของราษฎรเกินขอบเขตแห่งความจำเป็นเพื่อธำรงรักษาผลประโยชน์สาธารณะ

๓) การควบคุมไม่ให้กระทำขององค์กรของรัฐฝ่ายบริหารขัดต่อกฎหมายก็ดี การควบคุมไม่ให้ กฎหมายขัดต่อรัฐธรรมนูญก็ดี จะต้องเป็นอำนาจหน้าที่ขององค์กรของรัฐฝ่ายตุลาการซึ่งมีความเป็นอิสระจาก องค์กรของรัฐฝ่ายบริหารและองค์กรของรัฐฝ่ายนิติบัญญัติ โดยองค์กรรัฐฝ่ายตุลาการซึ่งทำหน้าที่ควบคุม ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายหรือองค์กรของรัฐฝ่ายตุลาการซึ่งทำหน้าที่ควบคุมความชอบด้วย กฎหมายของการกระทำขององค์กรของรัฐฝ่ายบริหาร อาจจะเป็นองค์กรของรัฐฝ่ายตุลาการอีกองค์กรหนึ่ง แยกต่างหากจากองค์กรของรัฐฝ่ายตุลาการซึ่งทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญาก็ได้

ทนายความจำเลยขอเรียนต่อศาลว่า นับแต่คณะรัฐประหารได้เข้ายึดอำนาจไปจากรัฐบาล ที่มาจากการเลือกตั้งและโดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญ คณะรัฐประหารได้บังอาจใช้อำนาจบริหาร อำนาจนิติ บัญญัติ และออกประกาศให้คดีของพลเรือนต้องขึ้นพิจารณาในศาลทหารอันเป็นการทำลายหลักการสำคัญ

ของอำนาจตุลาการซึ่งมีการแบ่งอำนาจของศาลในการพิจารณาบรรดคดีไว้ตามบทกฎหมายและรัฐธรรมนูญอันเป็นประชาธิปไตย การเข้ามาของคณะรัฐประหารที่ไม่ได้มาด้วยความยินยอมพร้อมใจของประชาชนจึงขาดความชอบธรรมและเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ทำลายประชาธิปไตยและนิติรัฐ ดังนั้น หากอำนาจตุลาการไปโอนอ่อนผ่อนตามหรือยอมรับอำนาจของคณะรัฐประหารซึ่งเป็นการได้มาซึ่งอำนาจการปกครองประเทศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ยอมรับว่าประกาศคำสั่งของคณะรัฐประหารเป็นกฎหมาย ย่อมทำให้ระบบกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมถูกทำลายลงจนไม่เหลือสภาพแห่งความเป็นนิติรัฐได้

จำเลยขอเรียนต่อศาลว่า คณะรัฐประหารซึ่งนำโดยพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาได้เข้ายึดอำนาจการปกครองไปจากรัฐบาลพลเรือนซึ่งมาจากการเลือกตั้งและชอบด้วยกฎหมาย โดยเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ คณะรัฐประหารได้บังอาจประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร โดยไม่มีเหตุตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๒ และไม่มีพระบรมราชโองการตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย แต่อ้างว่าตนเองมีอำนาจประกาศกฎอัยการศึกตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๒ และมาตรา ๔ จากนั้นได้มีคำสั่งให้ทหารพร้อมอาวุธออกควบคุมสถานีโทรทัศน์ สถานีวิทยุ และสื่อกระจายเสียงทุกชนิดทุกประเภท ตั้งป้อมค่ายตามสถานที่ราชการ รวมทั้งได้ดำเนินการต่างๆ อันเป็นการเตรียมการเพื่อใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย อันเป็นส่วนหนึ่งของการก่อการรัฐประหาร ก่อการกบฏ หรือสมคบกันเพื่อเป็นกบฏ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๔๕๗ และขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ ต่อมาในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ คณะรัฐประหารได้บังอาจเรียกให้แกนนำของรัฐบาลรักษาการในขณะนั้นพร้อมทั้งตัวแทนจากพรรคการเมืองและกลุ่มการเมืองอันได้แก่ กลุ่มแนวร่วมประชาชนประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) และ คณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กปปส.) เข้าประชุมปรึกษาหารือโดยอ้างว่าเป็นการประชุมเพื่อหาทางออกของประเทศ ณ หอประชุมกองทัพบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้

การประชุมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของแผนการยึดอำนาจการปกครองจากรัฐบาลรักษาการ จากนั้นได้นำกำลังทหารประจำการซึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาของตนพร้อมอาวุธยุทโธปกรณ์สงครามเข้ายึดอาคารที่ทำการของรัฐบาล อาทิ เช่น ทำเนียบนายกรัฐมนตรี กระทรวงกลาโหม สถานีวิทยุโทรทัศน์ของกรมประชาสัมพันธ์ สถานีโทรทัศน์ของทางราชการทุกช่อง และสถานีโทรทัศน์ของเอกชนทุกช่อง รวมทั้งกระทำการอื่นๆ เช่น การจับกุมคุมขังประชาชนและนักการเมืองจำนวนมาก ส่วนตัวแทนจากพรรคการเมืองและกลุ่มการเมืองอันได้แก่ กลุ่มแนวร่วมประชาชนประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) และ คณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กปปส.) นั้น ได้ใช้กำลังบังคับกักขังไม่ให้บุคคลดังกล่าวออกนอกหอประชุมกองทัพบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร อันเป็นการใช้กำลังประทุษร้าย และเวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา ได้ร่วมกันบังอาจใช้กำลังดังกล่าวมาข้างต้นขู่เชิญ และใช้กำลังบังคับประทุษร้ายก่อการรัฐประหาร ประกาศยึดอำนาจการปกครองแผ่นดินไปจากรัฐบาลรักษาการอันมาจากการเลือกตั้งและชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ รวมทั้งได้ประกาศให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ คณะรัฐมนตรีทั้งคณะ และวุฒิสภา สิ้นสุดลง ปรากฏตามคำเบิกความของพันเอกบุรินทร์ ทองประไพ และประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๑/๒๕๕๗ เรื่อง การควบคุมอำนาจการปกครอง เอกสารหมายเลข ๑ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๒/๒๕๕๗ เรื่องการประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร เอกสารหมายเลข ๘ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๕/๒๕๕๗ เรื่อง การสิ้นสุดชั่วคราวของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เอกสารหมายเลข ๓ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ เรื่อง การสิ้นสุดลงของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เอกสารหมายเลข ๔ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๑๐/๒๕๕๗ เรื่อง ให้อำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีเป็นหน้าที่ของหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ เอกสารหมายเลข ๕ และประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๐/๒๕๕๗ เรื่อง ให้วุฒิสภาสิ้นสุดลง เอกสารหมายเลข ๗ การกระทำของคณะรัฐประหารจึงเป็นการร่วมกันล้มล้างการปกครองระบอบ

ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา เป็นการได้มาซึ่งอำนาจการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งไม่ได้เป็นไปตามวิถีทางตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ เป็นการใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เชือดว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อล้มล้างหรือเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ และล้มล้างอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร หรืออำนาจตุลาการแห่งรัฐธรรมนูญ อันเป็นความผิดฐานเป็นกบฏภายในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๓ ปรากฏตามคำฟ้องคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๐๕/๒๕๕๘ ของศาลอาญาระหว่างนาย พันธุ์ศักดิ์ ศรีเทพ ที่ ๑ กับพวก โจทก์ กับ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่ ๑ กับพวก จำเลย เอกสารหมายเลข.๑๐ ในสำนวนของศาลแล้ว

การก่อรัฐประหารอันเป็นความผิดฐานเป็นกบฏโดยคณะรัฐประหารไม่อาจเรียกตนเองว่าเป็น “รัฐาธิปัตย์” อย่างตามอำเภอใจได้ และไม่ควรจะมีผู้ใดพร้อมใจยินยอมค้อมหัวต่อคณะรัฐประหาร ทั้งนี้ ในระบอบประชาธิปไตย “รัฐาธิปัตย์” หมายถึงประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยซึ่งใช้อำนาจอธิปไตยผ่านองค์กรนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการทั้งปวง การที่คณะรัฐประหารเข้ายึดอำนาจโดยการรัฐประหารจึงเป็นแต่เพียงการยึดอำนาจขององค์กรผู้ใช้อำนาจอธิปไตยเท่านั้น ไม่อาจถือได้ว่าเป็นการยึดอำนาจอธิปไตยที่เป็นของประชาชนได้ ประชาชนยังคงเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยและเป็นรัฐาธิปัตย์อยู่เสมอ องค์กรตุลาการผู้ใช้อำนาจอธิปไตยแทนประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยจะต้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนให้มั่นคง มิให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของคณะบุคคลที่ได้อำนาจไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทนายความจำเลยขอเรียนต่อศาลว่า รัฐบาลในฐานะองค์กรที่ใช้อำนาจบริหารต้องถูกสถาปนาขึ้นโดยได้อำนาจอันเนื่องจากความยินยอมของผู้ที่อยู่ภายใต้ปกครองคือประชาชน เมื่อใดก็ตามที่รูปแบบของรัฐบาลเป็นสิ่งที่ทำลายเป้าหมายเหล่านี้ เช่น การยึดอำนาจอธิปไตยโดยกลุ่มบุคคลที่ไม่ได้รับความยินยอมจากประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ เมื่อนั้นย่อมเป็นสิทธิของประชาชนพลเมืองที่จะปฏิเสธไม่ยอมรับต่อต้านโดยสันติวิธี หรือยกเลิกรัฐบาลนั้นเสีย รวมทั้งไม่ยอมรับบรรดาประกาศคำสั่งที่ออกโดยคณะบุคคลที่มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและด้วยความพร้อมใจของประชาชนนั้น หลักการในการต่อต้านโดยสันติวิธีและการอารยะขัดขืนต่อคณะรัฐประหารดังกล่าวมี

ลักษณะเป็นสากล เป็นหลักยุติธรรมตามธรรมชาติ ซึ่งหลักความยุติธรรมตามธรรมชาติหรือหลักกฎหมายธรรมชาติ (Natural Law) หมายถึง กฎเกณฑ์ที่กำหนดแบบแผนการปฏิบัติของมนุษย์ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ไม่ได้เกิดจากความจำนงของผู้ใดผู้หนึ่งหรือคณะบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีลักษณะเหมือนกันในทุกหนแห่ง ซึ่งกฎเกณฑ์ต่างๆมีระเบียบอยู่โดยธรรมชาติของมันเอง ไม่ขึ้นอยู่กับอำเภอใจของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล มนุษย์เพียงแต่ใช้สติปัญญาไปค้นพบเท่านั้น กฎหมายหรือความยุติธรรมนั้นต้องอยู่เหนือกฎหมายของรัฐ รัฐจะออกกฎหมายให้แย้งหรือขัดกฎหมายธรรมชาติไม่ได้ ถ้ารัฐออกกฎหมายแย้งหรือขัดกับกฎหมายธรรมชาติแล้วกฎหมายนั้นก็ใช้บังคับไม่ได้ ดังนั้น คำสั่งให้จำเลยมารายงานตัวต่อคณะรัฐประหารอันเป็นส่วนหนึ่งของการทำรัฐประหาร จึงเป็นกฎหมายหรือคำสั่งที่ขัดต่อหลักกฎหมายธรรมชาติ ไม่สามารถบังคับใช้กับจำเลยได้ และการที่จำเลยอารยะขัดขืนต่อคำสั่งอันเป็นส่วนหนึ่งของการรัฐประหารจึงเท่ากับจำเลยอารยะขัดขืนต่อคณะรัฐประหาร มิใช่การกระทำความผิดตาม “กฎหมาย” หรือหลักการแห่งกฎหมาย ในความหมายที่เป็นกฎหมายอย่างแท้จริง ดังนั้น กระบวนการยุติธรรมอันเป็นเสาหลักของบ้านเมืองจึงไม่ควรไปยอมรับหรือรับใช้ต่อหลักการอื่นอันมิได้เป็นไปตามหลักนิติรัฐและหลักความยุติธรรมแห่งกฎหมายที่มีโดยธรรมชาติ ซึ่งหากกระบวนการยุติธรรมอันนับแต่ชั้นจับกุม ชั้นสอบสวน อัยการ และศาลอันเป็นปลายทางและเป็นปราการสุดท้ายของกระบวนการยุติธรรมไปรับใช้อำนาจที่ไม่ได้มาจากประชาชนแล้ว กระบวนการยุติธรรมก็จะกลายเป็นกระบวนการยุติธรรมแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดจนกลายเป็นบ่าวรับใช้ต่ออำนาจที่ไม่ได้มาจากประชาชน ทั้งหากตุลาการยอมรับว่าคณะรัฐประหารเป็นรัฐอธิปัตย์ หรือยอมรับว่าคณะบุคคลที่ก่อการรัฐประหารมีอำนาจสามารถออกประกาศคำสั่งของตนให้มีผลเป็นกฎหมายได้ เท่ากับตุลาการไม่ได้รับใช้ประชาชน หันไปรับใช้อำนาจอันโดยมิชอบและเพิกเฉยต่อการปกป้องรักษาประชาธิปไตย เป็นการส่งเสริมให้เกิดการรัฐประหารเป็นวงจรอุบาทว์อยู่ร่ำไป เปิดช่องทางหรือยอมรับให้บุคคลหรือคณะบุคคลที่ทำการรัฐประหารยืมมือกฎหมายเข้าปกครองประเทศ ตุลาการจึงไม่ควรที่จะรับรองอำนาจของบุคคลหรือคณะบุคคลที่ทำการปฏิวัติหรือรัฐประหารว่าเป็นรัฐอธิปัตย์ หากแต่ต้องใช้อำนาจตุลาการในการพิพากษาวินิจฉัยให้

คณะรัฐประหารต้องรับผิดชอบตามกฎหมายเพื่อธำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมและรักษาไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตย และคุ้มครองประชาชนในฐานะเจ้าของอำนาจอธิปไตยที่แท้จริง เมื่อประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๓๗/๒๕๕๗ ฉบับที่ ๔๑/๒๕๕๗ และคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับที่ ๔๔/๒๕๕๗ มีการตรารัฐธรรมนูญขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยคณะรัฐประหารซึ่งได้อำนาจมาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ทำลายหลักนิติรัฐและขัดกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ประกาศและคำสั่งดังกล่าวจึงไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมาย ไม่สามารถมาบังคับเพื่อลงโทษแก่จำเลยได้ ทั้งนี้ เทียบกับคำวินิจฉัยของท่านกิริติ กาญจนรินทร์ ผู้พิพากษาในศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ในคดีหมายเลขดำที่ อม. ๒/๒๕๕๒ หมายเลขคดีแดงที่ อม.๙/๒๕๕๒ ระหว่างคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ โจทก์ กับนายยัง ยุทธ ตีระไพรัช จำเลย เอกสารหมาย ล.๑ ซึ่งปรากฏในสำนวนของศาลแล้ว

ทนายความจำเลยขอเรียนต่อศาลว่า นับแต่คณะรัฐประหารได้มีประกาศหรือคำสั่งที่อุปโลกน์เสมือนหนึ่งกฎหมาย ใช้เป็นเครื่องมือมาตั้งแต่เข้ายึดอำนาจดังจะเห็นได้จากการบังอาจประกาศใช้พระราชบัญญัติกฎอัยการศึกที่ไม่เป็นไปตามกฎหมาย มีการออกคำสั่งให้ทหารมีอำนาจเรียกบุคคลมารายงานตัวและควบคุมโดยพลการ มีอำนาจจับกุมตามอำเภอใจ แทรกแซงการสอบสวน รวมทั้งนำอรรถคดีอันมีมูลเหตุทางการเมืองของพลเรือนออกมาจากพิจารณาของศาลยุติธรรมนำมาพิจารณาในศาลทหาร อันเป็นการจงใจใช้กระบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือ ซึ่งกระบวนการยุติธรรมตลอดทั้งสายได้ถูกตั้งคำถามจากสังคมทั้งในและต่างประเทศอย่างกว้างขวาง ศาลทหารจึงเป็นปราการสุดท้ายที่จะยืนยันความเป็นอิสระต่ออำนาจของคณะรัฐประหาร แข็งขันและยืนหยัดมิให้กระบวนการยุติธรรมทั้งสายกลายเป็นเครื่องมือรับใช้ของคณะรัฐประหารไปเสีย

ทนายความจำเลยขอเรียนต่อศาลว่า ภาพแห่งสังคมที่ยุติธรรมและการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งประชาธิปไตยตลอดจนความฝันใฝ่ที่ไม่อยากเห็นกระบวนการยุติธรรมไปรับใช้อำนาจนอกระบบมิได้เพິงมีในปัจจุบันนี้ หากแต่ในอดีตนั้นประชาชนในทุกสังคมที่ถูกปล้นอำนาจและถูกกดขี่ก็ได้ลุกขึ้นสู้กับ อำนาจของ

คณะรัฐประหารหรืออำนาจเผด็จการ จนสามารถสร้างสังคมที่มีเสรีภาพและประชาธิปไตยได้ ตลอดจนพัฒนา
กลายเป็นหลักการแห่งกฎหมายที่ว่า “กฎหมายหรือกระบวนการยุติธรรมต้องไม่กลายเป็นบารับใช้อำนาจ
การเมืองหรืออำนาจที่ไม่ได้มาจากประชาชน” กลายเป็นหลักการและปรัชญาทางกฎหมายที่นานาอารย
ประเทศยึดถือ ปรากฏในตำราเรียนและปลูกฝังมาแก่นักเรียนกฎหมายมาโดยตลอด จึงเป็นหน้าที่ของคนรุ่น
หลังที่จะสืบทอดปณิธานของบรรพชนที่ได้ปลุกสร้างหลักการประชาธิปไตยเอาไว้ด้วยการเสียสละชีวิตและ
เลือดเนื้อ เพื่อให้เรามีเสรีภาพและประชาธิปไตยจนถึงปัจจุบัน

การขอให้ศาลทหารซึ่งแม้เป็นหน่วยงานที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกระทรวงกลาโหม มี
ผู้บังคับบัญชาเป็นรองหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) อันได้อำนาจมาโดยการทำรัฐประหาร ให้
ไม่ยอมรับหรือรับใช้อำนาจของคณะรัฐประหาร บังคับใช้กฎหมายเพื่อความยุติธรรมในระบอบประชาธิปไตย
จึงเป็นการเคารพและคาดหวังต่อกระบวนการยุติธรรมในศาลทหาร ซึ่งจำเลยและทนายความจำเลยได้ปฏิบัติ
มาโดยตลอด หากแม้ศาลรับฟังการนำสืบและถ้อยแถลงการณ์ของจำเลยทั้งหมดและพิจารณาในหลักการ
ตลอดจนทฤษฎีของกฎหมายย่อมจะเห็นได้ว่า แม้จำเลยและทนายความจำเลยจะไม่ได้เห็นด้วยกับการนำพล
เรือนขึ้นศาลทหาร แต่จำเลยและทนายความจำเลยก็ให้เกียรติและเคารพต่อกระบวนการยุติธรรมในศาล
ทหาร คือเข้าสู่กระบวนการและนำเสนอประเด็นข้อต่อสู้ทางกฎหมายอย่างชัดเจนแต่ต้น การโต้แย้งทั้งใน
ปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งถือเป็นการให้เกียรติและเคารพต่อกระบวนการ
ยุติธรรม เพราะหากการนำสืบและต่อสู้ในกระบวนการตลอดจนแถลงการณ์ปิดคดีกระทำไปโดย “กลัวต่อโทษ
ทัณฑ์” หรือต่อสู้คดีไปด้วยความรู้สึกไม่ปลอดภัยในกระบวนการพิจารณา มากกว่าการใช้สิทธิในการต่อสู้คดีอย่าง
เต็มที่ ย่อมจะทำให้กระบวนการพิจารณาในศาลทหารไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญและหลัก
ประชาธิปไตย จำเลยและทนายความจำเลยจึงต่อสู้โดยทฤษฎีกฎหมายและข้อกฎหมายอย่างถึงที่สุดและโดย
อิสระอย่างเต็มที่ พยายามแสวงหาหลักการอันบริสุทธิ์ของกฎหมายมาแสดงต่อศาลอย่างเต็มที่ เพื่อให้สังคม
เห็นว่าแม้ในภาวะที่บ้านเมืองไม่ปกติ อยู่ในการปกครองของคณะรัฐประหาร กระบวนการยุติธรรมก็สามารถ

ดำเนินไปอย่างไม่สะดุดหยุดลงและมีความยุติธรรมในการต่อสู้คดี ซึ่งเมื่อสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอย่างอิสระและเต็มที่แล้ว การวินิจฉัยอรรถคดีย่อมเป็นอำนาจของศาล ทนายความจำเลยและจำเลยย่อมต้องถูกบังคับและปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของศาลซึ่งได้รับฟังจำเลยและทนายจำเลยในการต่อสู้คดีอย่างถึงที่สุดแล้ว

ข้อ ๓. จำเลยซึ่งเป็นประชาชนพลเมือง มีศักดิ์และสิทธิแห่งความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ และโดยธรรมชาติแห่งความเป็นมนุษย์ ถูกปล้นอำนาจอธิปไตยไปโดยคณะรัฐประหาร ไม่อาจยอมรับอำนาจอันได้มาโดยป่าเถื่อนนั้น ขอยืนยันอารยะขัดขืนต่อคณะรัฐประหารตั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้เรียนต่อศาล ขอศาลได้โปรดตีความและบังคับใช้กฎหมายภายใต้ความยุติธรรมในระบอบประชาธิปไตย แข็งขันต่ออำนาจคณะรัฐประหาร ปฏิเสธไม่ยอมรับการได้มาซึ่งอำนาจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย พินาศขยาดเพื่อเพื่อความยุติธรรมด้วย

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

ลงชื่อ

ทนายความจำเลย

คำแถลงการณ์ปิดคดีฉบับนี้ ข้าพเจ้านายอานนท์ น้าภา ทนายความจำเลยเป็นผู้เรียงและพิมพ์

ลงชื่อ

ผู้เรียงและพิมพ์

ลงชื่อ

ผู้เรียงพิมพ์
